

Krusta nešana

21 No tā laika Jēzus iesāka Saviem mācekļiem rādīt, ka Viņam vajagot noiet uz Jeruzālemi un daudz ciest no vecajiem un augstiem priesteriem un rakstu mācītājiem, un tikt nokautam, un trešā dienā augšāmcelties.

22 Un Pēteris ņēma Viņu savrup un iesāka Viņu brīdināt, sacīdams: "Lai Dievs pasargā, Kungs, ka Tev tas nenotiek!"

23 Bet Viņš atgriezdamies sacīja uz Pēteri: "Atkāpies no Manis, sātan, tu Man esi par aprēcību. Jo tu nedomā, kas Dievam, bet kas cilvēkam patīk."

24 Tad Jēzus sacīja uz Saviem mācekļiem: "Ja kas grib Man sekot, tam būs sevi aizliegt, ņemt savu krustu un sekot Man.

25 Jo, kas grib izglābt savu dzīvību, tas to zaudēs; un, kas savu dzīvību zaudē Manis dēļ, tas to mantos.

26 Jo ko tas cilvēkam palīdz, ka tas iemanto visu pasauli, bet tam zūd dvēsele. Jeb ko cilvēks var dot par savas dvēseles atpirkšanu?

27 Jo Cilvēka Dēls nāks Sava Tēva godībā ar Saviem eņģeļiem, un tad Viņš ikkatram atmaksās pēc viņa darbiem.

28 Patiesi Es jums saku: daži no tiem, kas šeitān stāv, nāvi nebaudīs, iekāms tie neredzēs Cilvēka Dēlu nākam Savā Valstībā."

Mat. 16: 21–28

Mīļā draudze!

Mūsdienās krusti baznīcās ir pa labi un pa kreisi. Cilvēki tos kar ap kaklu, vai pieliek pie sienas. Mūsu baznīca saucas Krusta baznīca. Mēs kā kristieši sakām, tas atgādina mums Jēzus ciešanas, Viņa mīlestību, ka Viņš ir uzņēmis mūsu sodu par mūsu grēkiem. Viss ir pareizi. Tikai viena problēma. Šodienas tekstā Jēzus prasa no Saviem mācekļiem, ka viņiem pašiem ir jānes savs krusts, ka jāatdod sava dzīvība Jēzus dēļ. Jēzus prasa, mūsdienu valodā runājot, lai mēs būtu ar mieru uzsēties uz elektriskā krēsla vai tiktu pakārti. Kā Jums liekas, vai man šos vārdus teikt iesvētāmo apmācībās? Vai es tādā veidā viņus neatbaidītu? Un kā ir ar dievkalpojumiem? Ja to regulāri mācītu, vai nebūtu tā, ka mūsu baznīca lēnām bet droši kļūtu tukšāka un tukšāka?

Par to var diskutēt. Bībelē var atklāt interesantas lietas. Piemēram, Apustuļu darbi stāsta, ka neskatoties uz to, ka pirmie kristieši visu laiku tika vajāti un pat nogalināti, draudzes turpināja augt. Mēs varam sev jautāt, kāpēc tā? Kas viņiem lika vērtēt sekošanu Kristum augstāk par ģimeni, darbu, savu labo slavu, veselību? Kamdēļ viņi bija gatavi pieslēgties jaunajai kustībai un uzņemt ciešanas, vajāšanas un nāvi?

Grūti jautājumi. Mums jau būtu vieglāk, ja visa šī rindkopa, kur Jēzus aicina uz sekošanu, vispār neparādītos. Tā vietā runāsim par Jēzu, ka Viņš kā Dieva Dēls atdeva mūsu labā Savu dzīvību, lai mēs varētu dzīvot priecīgu un gaišu dzīvi. Ciešanas, nepatikšanas, sekošana – kam tas vajadzīgs? No tādām lietām vajag izvairīties, ja citādi nevar ar tām tikt galā. Labi, ka mēs neesam vieni ar tādu nostāju. Šodienas tekstā mēs dzirdam, ka vismaz apustulis Pēteris saglabāja savu veselo saprātu. Kad Jēzus pirmo reizi paziņoja, ka Viņam jādodas uz Jeruzālemi, lai tur ciestu un tiku nogalināts, Pēteris aicināja Jēzu sāņus un mēģināja ar Viņu tā nopietni aprunāties, ka tas, ko Jēzus ir nodomājis, ir galīgi aplam. Nu nevajag upurēt savu dzīvību, nevienam no tā nebūs nekāda labuma. Un Pēteris iesaucās:

"Lai Dievs pasargā, Kungs, ka Tev tas nenotiek!"

Vai Jūs domājat, ka Jēzus viņam klausīja? Tieši pirms tam Jēzus uzslavēja Sīmani, kad viņš Jēzu bija atzinis par Mesiju, par Kristu, - un nosauca viņu par Pēteri – par

klinti, uz kuras Viņš cels savu draudzi, un dos viņam debesu valstības atslēgas. Diemžēl šīs uzslavas bija īslaicīgas. Tagad Jēzus viņam saka: **"Atkāpies no Manis, sātan, tu Man esi par klupšanas akmeni. Jo tu nedomā, kas Dievam, bet kas cilvēkam patīk."**

Še tev nu bija! Cik ātri viss var mainīties! Vienā brīdī viņš bija Pēteris, nākamajā – sātan, vienā brīdī klints, nākamajā – klupšanas akmens.

Un tad Jēzus sāk arī Savus pārējos mācekļus mācīt: **"Ja kas grib Man sekot, tam būs sevi aizliegt, ņemt savu krustu un sekot Man. Jo, kas grib izglābt savu dzīvību, tas to zaudēs; un, kas savu dzīvību zaudē Manis dēļ, tas to mantos."**

Šos vārdus var saprast kā aicinājumu sevi nicināt, ka nedrīkstam domāt par sevi, savu labumu un ka nest savu krustu nozīmē - samierināties ar jebkādam grūtībām, slimībām un pāridarījumiem. Nav daudz rakstu vietu, kuru skaidrojums ir tik tālu no patiesības!

Vispirms mums ir vēlreiz jāapzinās, kas bija krusts Jēzus laikā. Krusts bija nāves soda instruments, ar ko tika sodīti Romas impērijas politiskie pretinieki. Jebkuram Romas impērijas iedzīvotājam, kas nebija mierā ar okupāciju, ar apspiestību, ar netaisnību un ar elkdievību, krusta nāve bija kā šaušalīgs bieds, kas lika ļoti nopietni padomāt, vai tiešām cilvēks vēlas nepaklausīt romiešu varai un atteikties no savas taisnības. Lielais vairums izvēlējās klusēt, līdzīgi kā padomju laikos cilvēki neteica, ko domāja, jo baidījās no čekas pagrabiem.

Nedomāsim, ka mūsu sabiedrībā viss ir mainījies uz labo pusi. Labi, nāves sods ir atcelts un uz Sibīriju arī neviens netiek sūtīts, bet, ka varam pamatīgās nepatīkšanās iekulties, ja pastāvam par savu taisnību, to mēs kā draudze pašlaik piedzīvojam, kad LELB mums grib atņemt mūsu ēkas. Tāpat cilvēks, kas uzdrošinās pateikt patiesību, var zaudēt savu darbu, savus draugus un sabojāt savu karjeru. Lielākā daļa arī no kristiešiem izvēlas ērtāko ceļu un pielāgojas valdošajai varai. Bet kāds ir rezultāts? Mūs nosauc par liekuļiem un - pamatoti.

Mēs paši melojam sev un izveidojam mākslīgas paradīzes, lai atvieglinātu savu sirdsapziņu. Bēgot no patiesības, no brīvības un no atbildības, mēs zaudējam sevi, kļūstam neīsti, tukši, kļūstam par skaistām fasādēm, lai slēptu savus graustus.

Jēzus saka: **"Kas grib izglābt savu dzīvību, tas to zaudēs."** Grieķu valodā šeit tiek lietots vārds "*psihe*". Tam ir plaša nozīme, jo senie grieķi ar to apzīmēja atšķirību starp mirušu un dzīvu miesu. Vārds "*psihe*" attiecas uz visu, kas dod dzīvību miesai, piem. 'elpa', 'gars', 'patība', 'personība', 'dvēsele', 'dzīvības spēks'. Varētu teikt, ka *psihe* ir tas, kas mani padara par mani. Mēs varam sev jautāt, cik bieži mēs atdodam paši sevi, vai cik bieži mēs sevi aizsargājam? Tā vietā, lai būtu atklāti, mēs tēlojam, jo baidāmies no nepatīkšanām, no tā, ka patiesība varētu sāpēt. Tādā veidā mēs zaudējam paši sevi un kļūstam par kaut ko citu, nevis sevi. Es vairs neapzinos savas jūtas, kļūstu nejūtīgs un lēnām, bet droši pārvēršos par dzīvu mironi, par zombiju.

Jēzus aicina uz dzīvi patiesībā, mīlestībā, godīgumā. Mēs visi vienmēr atkal tiekam kārdināti iet pa vieglāko ceļu, sekot tiem, kam ir vara, kam viss izdodas. Tomēr Jēzus liek citu atskaites punktu. Viņam atskaites punkts ir tie krusta nesēji, kas paši ir ar mieru atdot savu dzīvību Dieva valstības labā, kas negrib dzīvot dzīvi lētos kompromisos un puspatiesībās. Līdzīgi kā ar labiem māksliniekiem, tādi cilvēki kļūst slaveni pēc savas nāves, kad viņiem uzceļ skaistus pieminekļus, bet dzīves laikā no viņiem baidās. Nezinu, vai tas mūs dara īpaši pievilcīgus, bet te ir runa par godīgām attiecībām ar Jēzu. Lai Dievs dāvina mums drosmi sekot Jēzum un uzticēties Viņam visās lietās. Āmen.